కాంత ప్రేశాద్

1958 వర్సెస్

ఫిబ్రవరి, 6. ఢిల్లీ అడ్మినిస్ట్రేషన్

(మరియు జతచేయబడిన అప్పీల్)

[బి.పి.సింహా మరియు జఫర్ ఇమామ్ న్యాయమూర్తులు]

క్రిమినల్ లా –క్షమాబిక్ష మంజూరు – జిల్లా మేజేస్ట్రీట్ [డిస్ట్రిక్ట్ మేజిస్ట్రేట్] కు గల అదికారం -- ప్రత్యేక న్యాయస్థానం విచారించ వలసిన కేసు – సెషన్ – కోర్టు న్యాయస్థానం – క్షమాబిక్ష ఇచ్చుటకు ఏకకాల అదికారా పరిది – 1947 వ సంవశ్చ్రపు 2 వ చట్టం అవినీతి నిరోధక చట్టం [ప్రేవెంక్షన్ ఆఫ్ కరప్షన్ ఆక్ట్] 1947 సెక్షన్ 5(2) – క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం, 1952 (46 ఆఫ్ 1952సం"), సెక్షన్ లు 8(2)(3), 9 – క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ (1898 సం" చట్టం 5), సెక్షన్లు 337, 338.

భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని 120B మరియు సెక్షన్లు 224/109; మరియు సెక్షన్ 5(2) అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947 క్రింద, క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం , 1952 ప్రకారం ఏర్పాటు చేసిన ప్రత్యేక న్యాయస్తానమ్ చే , అప్పీలుదారులు శిక్ష విధించబడ్డారు . క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 337 ప్రకారం జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా క్షమా బిక్ష ఆమోదించబడిన వ్యక్తి ని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి సాక్షిగా విచారించిన కారణంగా వారికి అధికార పరిధి లేకుండా ఉన్న భూమిక పై వారి శిక్ష సరి కాదు అని అప్పేలు లో పేర్కొంటూ వారి తరపున వాదించారు. భారాతీయ నాగరిక్ సురక్ష సంహిత [క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్] యొక్క సెక్షన్ 337 ప్రకారం జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా క్షమా బిక్ష ఆమోదించబడిన వ్యక్తికి 337 కేసుకు వర్తించదు ఎందుకనగా అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947, సెక్షన్ 5 (2) కింద నేరం పదేళ్ల వరకు పొడిగించబడే జైలు శిక్ష విధించదగిన నేరం ; అయితే క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్‌లోని సెక్షన్ 337 జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు "ఏదైనా హైకోర్టు లేదా సెషన్ కోర్టు ద్వారా విచారించదగిన నేరం లేదా పదేళ్ల వరకు పొడిగించబడే జైలుశిక్షతో శిక్షార్హమైన సందర్భంలో క్షమాభిక్ష చెప్పడానికి వీలు కల్పించింది .... కానీ

క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టంలోని సెక్షన్లు. 8(3) మరియు 9 ప్రకారం, 1952, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ ప్రయోజనాల కోసం, ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు జ్యూరీ లేకుండా కేసులను విచారించే సెషన్సు కోర్టు గా పరిగణించబడుతుంది :

తేల్చినది, ఈ నేరం ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి చే విచారించదగినది అయినప్పటికీ , క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 337 కింద ప్రత్యేక న్యాయస్థానాన్ని చట్టంలో , సెషన్స్ కోర్టుగా పరిగణించబడుతుంది కావున జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ కు క్షమాభిక్ష చెప్పే అధికారం ఉంది.

తీర్పు:

క్రిమినల్ అప్పీలేట్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్స్ నం. 202 మరియు 203 ఆఫ్ 1957.

ఢిల్లీలోని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు , అవినీతి కేసు నం. 8 –1956 సంవత్సరము లోని ఆగస్టు 31, 1956 తేదీన తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి ఉత్పన్నమయ్యి , ఢిల్లీలోని పంజాబ్ –హైకోర్టు (సర్క్యూట్ బెంచ్), నవంబర్ 16, 1956 నాటి తీర్పు మరియు ఆర్డర్ నుండి క్రిమినల్‌లో 1956 నాటి 31–D మరియు 506–C అప్పీల్స్, స్పెషల్ లీవ్ ద్వారా అప్పీల్‌లు

DR కాలియా మరియు KL అరోరా, 1957 యొక్క క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 202లో అప్పీలుదారు కోసం.

DR కాలియా మరియు రఘు నాథ్ , 1957 యొక్క క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 203లో అప్పీలుదారు కోసం.

రెండు అప్పీళ్లలో ప్రతివాది కోసం హెచ్‌జె ఉమ్రిగర్ మరియు ఆర్‌హెచ్ ధేబర్.

గౌరవ న్యాయమూర్తి ఇమామ్1958. ఫిబ్రవరి 6 న కోర్టు తీర్పును వెలువరించారు

సంఘటన సమయంలో పోలీసు కానిస్టేబుల్సు గా ఉన్న అప్పీలుదారులు ఢిల్లీలోని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి సె. 5(2) అవినీతి నిరోధక చట్టం (2 ఆఫ్ 1947) మరియు భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సే 120B మరియు 224/109 కింద దోషులుగా నిర్ధారించబడ్డారు . వారికి అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947 యొక్క 5(2) కింద రెండేళ్ల కఠిన కారాగార శిక్ష , మరియు భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సె 120B మరియు 224/109 తొమ్మిది నెలల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించారు. జైలు శిక్షలు ఏకకాలంలో అమలు చేయాలని ఆదేశించింది. పంజాబ్ హైకోర్టులో వారి అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడ్డాయి మరియు ప్రస్తుత అప్పీళ్లు ప్రత్యేక సెలవుపై ఉన్నాయి.

ఛార్జ్ లో పేర్కొన్నట్లు ప్రాసిక్యూషన్ కేసు[అభియోగము] ఏమిటంటే , అప్పీలుదారులు 1955 నవంబర్ 6 మరియు 16 మధ్య ఢిల్లీలో రామ్ శరణ్ దాస్ , అప్రూవర్, ఎంపీ ఖరే , నంద్ ప్రకాష్ కపూర్ మరియు మురారీలతో కలిసి కుట్ర పన్నారు. విచారణ నిమిత్తం ఖైదులో ఉన్న [అండర్ ట్రయల్ ఖైదీ] అయిన యం.పి ఖరేను చట్టబద్ధమైన కస్టడీ నుండి తప్పించుకోవడానికి వారు ఒక్కొక్కరికి రూ. 1,000

మరియు ఇతర ఆర్థిక ప్రయోజనాలు ఇచ్చేలాగున మరియు ఆ కుట్రను అనుసరించి వారు యం.పి ఖరే తప్పించుకోవడానికి ప్రోత్సహించారు మరియు వారు నంద్ ప్రకాష్ కపూర్ నుండి అక్రమ సంతృప్తిని అంగీకరించారు. చట్టబద్ధమైన కస్టడీ నుండి యం.పి ఖరే తప్పించుకోవడానికి చట్టవిరుద్ధమైన ప్రతిఫలం తీసుకొన్నారని, ఎంపి ఖరే చట్టబద్ధమైన కస్టడీ నుండి తప్పించుకున్నారని మరియు అప్పీలుదారులు ఎంపి ఖరేను చట్టబద్ధమైన కస్టడీ నుండి తప్పించుకోవడానికి వారు పోషించిన పాత్రకు వారు అక్రమ సంతృప్తిగా డబ్బు పొందారని దిగువ కోర్టుల పరిశోధనల నుండి స్పష్టమైంది.

అప్పిలెంట్ల తరఫు న్యాయవాది , అప్పీలుదారుల నేరారోపణను తప్పనిసరిగా పక్కన పెట్టాలి అనే తన వాదనకు మద్దతుగా మా పరిశీలన కోసం ఐదు పాయింట్లను సమర్పించారు (1) ఢిల్లీ జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా ఆమోదించబడి రామ్ శరణ్ దాస్‌కు జారీ చేసిన క్షమాభిక్ష [పార్డన్] క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క 337 అధికార పరిధి మరియు అధికారం లేకుండా ఉంది. పర్యవసానంగా, ఆమోదించిన వ్యక్తి [అప్రూవర్] యొక్క సాక్ష్యం ఆమోదయోగ్యం కాదు. (2) ప్రాసిక్యూషన్ విషయంలో , భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని 224 నేరం చేయబడలేదు, అయితే నేరం అంటూ జరిగింది అనుకుంటే ఆ నేరం భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్ 222 కింద ఒకటిగా గుర్తించాలి. అట్టి 222 సెక్షన్ నేరం పోలీసులు పట్టతగిన నేరం [కాగ్నిసబుల్] కానందున క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క 196A సెక్షన్ కింద అనుమతి లేనప్పుడు భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని 120B కింద శిక్ష ఉండాలేదన్నారు . కింద నేరానికి కుట్ర పన్నిన. ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ 222. కింద నేరంగా. అనేది నేరం కలిగి ఉండవచ్చు. (3) ప్రాసిక్యూషన్ సాక్షులు లో 6 వ సాక్షి మేళా రామ్ [PW 6], మరియు 7 వ సాక్షి శివ్ పర్షద్ [PW 7], వారి ప్రకారమే వారు నేరంలో సహచరులు కావున వారి సాక్ష్యం పరిగణనలోకి తీసుకోనబడదు (4) అప్పీలుదారుల పై ఎటువంటి పరీక్ష గుర్తింపు పరేడ్[ఐడెంటిఫికేషన్ పరేడు] నిర్వహించబడలేదు (5) ఛార్జ్, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సె 233 లో రూపొందించిన తప్పనిసరి నిబంధనలకు విరుద్ధంగా ఉంది.

3, 4 మరియు 5 పాయింట్లను ప్రారంభంలోనే చర్చించవచ్చును. మేళా రామ్ మరియు శివ్ పర్షద్‌ల సాక్ష్యాలను మేము పరిశీలించాము మరియు వారి సాక్ష్యాలలో వారిని సహచరులుగా నిర్ధారించే ఏదీ కనుగొనబడలేదు. ఈ సాక్షులు సహచరులని మరియు వారి సాక్ష్యాలను క్షమాబిక్ష పొందిన వ్యక్తి సాక్ష్యం ధృవీకరించడానికి పరిగణనలోకి తీసుకోలేమని హైకోర్టు ముందు ఎప్పుడూ కోరినట్లు కనిపించడం లేదు. అయితే, ఈ సాక్షులు విశ్వసనీయత లేని వారని , ఎందుకంటే ఎంపీ ఖరేను చట్టబద్ధమైన కస్టడీ నుండి తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నం జరుగుతుందని వారికి తెలుసు అని అయినప్పటికీ వారు దాని గురించి ఎటువంటి అధికారానికి తెలియజేయలేదు. ఈ సాక్షుల విశ్వసనీయత విషయానికొస్తే, దిగువ కోర్టులు వాటిని విశ్వసించే అర్హత కలిగి ఉన్నాయి మరియు దిగువ కోర్టులు

తీసుకున్న దాని నుండి భిన్నమైన అభిప్రాయాన్ని తీసుకునేలా మమ్మల్ని ఒప్పించేందుకు ఎటువంటి పర్యవసానాలను మా ముందు ఉంచలేదు.

గుర్తింపు పరేడ్ [టెస్ట్ ఐడెంటిఫికేషన్ పరేడ్] విషయానికొస్తే , ఎలాంటి గుర్తింపు పరేడ్ [టెస్ట్ ఐడెంటిఫికేషన్ పరేడ్] నిర్వహించలేదన్నది నిజం. అప్పీలుదారులకు వ్యతిరేకంగా సాక్ష్యం చెప్పిన పోలీసు అధికారులకు అప్పీలుదారులు తెలుసు మరియు వారికి ఇంతకు ముందు తెలియని వ్యక్తులు కేవలం వారి అసోసియేషన్ గూర్చి సాక్ష్యం ఇచ్చిన వ్యక్తులు మాత్రమే , దీనికి హైకోర్టు పెద్దగా ప్రాధాన్యత ఇవ్వలేదు. సంఘటన జరగడానికి ముందు నిందితుల గురించి తెలియని సాక్షులకు సంబంధించి టెస్ట్ ఐడెంటిఫికేషన్ పరేడ్ నిర్వహించడం నిస్సందేహంగా ఉండేది , అయితే అలాంటి పరేడ్‌ను నిర్వహించడంలో వైఫల్యం కోర్టులో సాక్ష్యాలను గుర్తింపు చేసినందున అంగీకరించలేనిది కాదు. అటువంటి గుర్తింపుకు జోడించాల్సిన బరువు వాస్తవాలు కనుగొన వలసిన న్యాయస్థానాలకు సంబంధించినది కానీ , అటువంటి ప్రక్రియ [కోర్సు] అవసరమయ్యే అసాధారణమైన కారణాలను ఏర్పాటు చేస్తే తప్ప సాక్ష్యాలను తిరిగి అంచనా వేయడం ఈ కోర్టు సాదారణం గా చేయదు.

భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని 120B, 224/109 మరియు అవినీతి నిరోధక చట్టం , 1947లోని 5(2) ప్రకారం ప్రత్యేక అభియోగాలు మోపలేదన్నది నిజం. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సెక్షన్ 233 కింద ప్రత్యేక అభియోగాలు విధించబడి ఉండాలి . ఆ అభిప్రాయం ప్రకారం , నిబందన పాటించడంలో లోపం జరిగింది అనేది కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 537 నిబంధనల ద్వారా ఈ సందర్భంలో నయమవుతుంది . ప్రత్యేక అభియోగాలు మోపాలని , ఒకే అభియోగాలు మోపకూడదని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి ఎదుట విజ్ఞప్తి చేసినపుడు అందువలన నిందితుడు పక్షపాతానికి గురి అవుతాడని భావిస్తే వేర్వేరు హెడ్స్ కింద వేర్వేరు అభియోగాలను రూపొందించి , ఆపై విచారణను కొనసాగిస్తానని ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి చెప్పడంతో నిందితుల తరపు న్యాయవాది అభ్యంతరాన్ని విరమించుకున్నారు . అంతేకాకుండా, అభియోగాలు మోపబడినప్పుడు, పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ ప్రతి నేరానికి వేర్వేరు హెడ్స్ కింద అభియోగాలను రూపొందించాలని మరియు వాటిని ఒక శీర్షిక కింద కలపకూడదని కోరారు. అయితే నిందితుల తరపు న్యాయవాది, రూపొందిచిన అభియోగం సరైనదేనని తెలిపారు. అభియోగాలు రూపొందిచినప్పుడు రూపొందించిన అభియోగం నిలబడాలి మరియు పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ అభ్యంతరాన్ని తోసిపుచ్చాలి అని అప్పీలుదారుల తరపు న్యాయవాది కోరినట్లు మాకు అనిపిస్తుంది. రూపొందించిన అభియోగం ద్వారా అప్పీలుదారులు పక్షపాతంకు గురియ్యారని అనే అంశంను అప్పీలుదారుల తరపు న్యాయవాది ఈ అభ్యంతరాన్ని విరమించుకున్నారు. వాస్తవానికి, ఈ వాదన మళ్లీ లేవనెత్తినట్లు చూపించడానికి హైకోర్టు తీర్పులో ఏమీ లేదు. ఈ దశలో అటువంటి ప్రశ్న లేవనెత్తడాన్ని మేము అనుమతించలేము. అందువల్ల ,

పైన పేర్కొన్న పాయింట్లు 3, 4 మరియు 5కి సంబంధించి అప్పిలెంట్ల తరపున సమర్పించిన సమర్పణలలో ఎటువంటి వాస్తవం లేదని మాకు అనిపిస్తుంది.

రెండవ పాయింట్‌ను ప్రస్తావిస్తూ, అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947లోని 5(2) ప్రకారం శిక్షించినపుడు అప్పీలుదారులపై ఆరోపించిన నేరం భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సె 224 కిందకు రాదని భావించినప్పటికీ, అప్పీలుదారులను దోషులుగా నిర్ధారించినట్లయితే భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని 222 కింద వస్తుందని అనే వాదన విద్యాపరమైన ఆసక్తిని కలిగిస్తుందని గుర్తుంచుకోవాలి. ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి మరియు హైకోర్టు తీర్పుల ప్రకారం ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ 120B కింద ప్రాసిక్యూటు చేయడానికి క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క 196A కింద ఎలాంటి అనుమతి లేదని వాదించినట్లు కూడా కనిపించదు. సెక్షన్ 196A అనుమతి అనేది వాస్తవానికి సంబంధించిన ప్రశ్న, ఇది విచారణలోనూ మరియు హైకోర్టు ముందు వాదించ బడాలి. అసలు ఈ ప్రశ్నలోకి వెళ్లడం ఈ దశలో అసాధ్యం. ఇంకానూ, అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947లోని సెక్షన్ 5(2) కింద అప్పీలుదారుల నేరారోపణ మరియు శిక్ష ఉండి ధృవీకరించబడినందున ఈ ప్రశ్న కూడా విద్యాపరమైన ఆసక్తిని కలిగి ఉంటుంది.

అప్పీలుదారుల తరపున కోరిన మొదటి అంశానికి ఇప్పుడు వస్తే, ఢిల్లీ జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క సె 337కింద రామ్ శరణ్ దాస్‌కు అపూర్వక్షమాభిక్ష ఇచ్చినట్లు కనిపిస్తుంది అందువలన రామ్ శరణ్ దాస్‌ను ఆమోదం పొందిన సాక్షిగా ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి విచారించారు. క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం, 1952 ప్రకారం ఏర్పాటైన ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు ద్వారా కేసు విచారణకు వచ్చినప్పుడు జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ క్షమాపణ ఇవ్వలేరని వాదించారు. అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947లోని 5(2) ప్రకారం, ఏడేళ్ల వరకు జైలు శిక్ష, లేదా జరిమానా లేదా రెండూ విధించవచ్చు. ఇది పదేళ్ల వరకు పొడిగించే జైలు శిక్షతో కూడిన నేరం కాదు. సెక్షన్ 337 యొక్క నిబంధనలు ప్రకారం హైకోర్టు లేదా సెషన్ న్యాయస్థానం ద్వారా ప్రత్యేకంగా విచారించదగిన ఏదైనా నేరం లేదా పదేళ్ల వరకు జైలు శిక్ష విధించదగిన ఏదైనా నేరం లేదా భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని ఏడేళ్ల వరకు జైలు శిక్ష పొడిగించగల సెక్షన్ 211 కింద నేరం, భారతీయ శిక్షాస్మృతిలోని సెక్షన్లు 216A, 369, 401, 435 మరియు 477A కింద శిక్షార్హమైన ఏదైనా నేరం విషయంలో క్షమాభిక్షను జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌ను అనుమతించవచ్చు. సెక్షన్ 337 కింద క్షమాపణ టెండర్ చేయబడిన సమయంలో ఈ నిబంధనలు ప్రస్తుత కేసు లో దాని నిబంధనల పరిధిలోకి రానందున వర్తించదు. ఈ నేరానికి ఏడేళ్లు లేదా అంతకంటే ఎక్కువ జైలు శిక్ష విధించే అవకాశం ఉన్న సందర్భంలో మరియు సెషన్ కోర్టు ప్రత్యేకంగా విచారించదగిన కేసులోనే జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ క్షమాపణ ఇవ్వవచ్చని భావించడాన్ని హైకోర్టు తప్పు గా భావించినదని చూపించారు. క్షమాపణ ఇచ్చిన సమయంలో క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ ఏడేళ్లు కాకుండా పదేళ్ల వరకు పొడిగించగల జైలు శిక్షతో కూడిన నేరం గురించి మాట్లాడింది. జనవరి, 1956లో అమలులోకి వచ్చిన సవరణ కోడ్‌లోని సెక్షన్ 337 కింద,

ఏడేళ్ల వరకు జైలుశిక్షతో శిక్షార్హమైన నేరం గురించి మాట్లాడింది , అయితే ఈ సవరణ 1-12-55న టెండర్ చేసిన క్షమాపణకు ఎటువంటి వర్తింపును కలిగి ఉండదు. అయితే, జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు క్షమాభిక్ష కింద క్షమాభిక్ష పెట్టే అధికారం ఉందని మాకు అనిపిస్తోంది . క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 337 కింద ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి ద్వారా ప్రత్యేకంగా విచారించదగిన నేరానికి సంబంధించిన కేసుకు సంబంధించినది మరియు అందువల్ల, ఆ నేరం ఏడేళ్ల వరకు పొడిగించబడే జైలుశిక్షతో శిక్షార్హమైనదా అని మేము పరిగణించాల్సిన అవసరం లేదు. క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం 1952 యొక్క 8(3) ప్రకారం, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్, 1898 యొక్క నిబంధనల ప్రయోజనాల కోసం , ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కేసులను విచారించే కోర్టును జ్యూరీ లేకుండా లేదా మదింపుదారుల సహాయం లేకుండా ఉండే సెషన్సు కోర్టుగా పరిగణించబడుతుందని స్పష్టంగా పేర్కొనబడింది. ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 9 జ్యూరీ లేకుండా కేసులను విచారించే సెషన్ కోర్ట్ లాగా ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్ట్ నుండి హైకోర్టుకు అప్పీల్ చేయడానికి వీలు కల్పిస్తుంది మరియు కోడ్ యొక్క XXXI మరియు XXXII అధ్యాయాల ద్వారా అందించబడిన వారికీ వర్తించే అన్ని అధికారాలను హైకోర్టు ఉపయోగించవచ్చని పేర్కొంది. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ , 1898, ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు అనేది క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం ప్రకారం ఏర్పాటైన న్యాయస్థానం అయినప్పటికీ, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ మరియు ఆ చట్టం ప్రయోజనాల కోసం , ఇది సెషన్ కోర్టు. తదనుగుణంగా, ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి కోర్టు ద్వారా నేరం ప్రత్యేకంగా విచారించదగినది అయినప్పటికీ , జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు క్షమాభిక్ష కింద క్షమాభిక్ష ఇచ్చే అధికారం ఉందని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము.

అయితే, క్షమాపణ ఇవ్వడానికి సరైన అధికారం ప్రత్యేక న్యాయమూర్తికి ఉంది కానీ జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు కాదని సూచించబడింది , అయితే ఈ విషయంలో ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి స్థానం ఒక సెషన్స్ న్యాయస్థానం యొక్క న్యాయమూర్తి వలె ఉన్నట్లు మాకు అనిపిస్తుంది. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క 337 నిబంధన జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ మరియు మేజిస్ట్రేట్ విచారణ చేయడం లేదా క్షమాభిక్ష కోసం విచారణను నిర్వహించడంపై ఏకకాలిక అధికార పరిధిని చేయబోతున్నట్లుగా ఉన్నది. నియమావళిలోని 338 నిబంధనల ప్రకారం, నిబద్ధత తర్వాత కానీ తీర్పు వెలువడకముందు , నిబద్ధత పొందిన న్యాయస్థానం క్షమాపణను ఇవ్వవచ్చు లేదా కేసును బట్వాడా [కమిట్] చేయాల్సిన మేజిస్ట్రేట్ లేదా జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌ను క్షమాభిక్ష ని ఈయమని ఆదేశించవచ్చు. కాబట్టి, కోర్టు ఆదేశిస్తే, నిబద్ధత తర్వాత కూడా క్షమాభిక్ష ఇచ్చే అధికారం జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది. క్రిమినల్ లా (సవరణ) చట్టం , 1952లోని 8(2) ప్రకారం, ప్రత్యేక న్యాయమూర్తికి క్షమాబిక్ష ఇచ్చే అధికారం కూడా ఇవ్వబడింది. ప్రత్యేక న్యాయమూర్తికి ఈ అధికారాన్ని ఇవ్వడం వల్ల జిల్లా మేజిస్ట్రేట్‌కు కోడ్ యొక్క 337 కింద క్షమాభిక్ష కల్పించే అధికారాన్ని ఏ విధంగానూ కోల్పోరు . జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ క్షమాభిక్ష ఇచ్చిన తేదీ నాటికి కేసు ప్రత్యేక న్యాయమూర్తి ముందు లేదు. కాబట్టి, అప్రూవర్ గా ఆమోదించిన రామ్ శరణ్ దాస్‌కు క్షమాభిక్ష ఇచ్చే అధికారం జిల్లా

మేజిస్ట్రేట్‌కు లేదని , తత్ఫలితంగా ఆమోదించిన సాక్ష్యం ఆమోదయోగ్యం కాదని సమర్పించిన సమర్పణలో ఎటువంటి సారాంశం లేదని మాకు అనిపిస్తోంది.

హైకోర్టు యొక్క నిర్ధారణలు. అవినీతి నిరోధక చట్టం, 1947 యొక్క సెక్షన్ 5(2) ప్రకారం కింద అప్పీలుదారుల నేరాన్ని నిర్ధారిస్తున్నాయ , అప్పీలుదారులను తప్పుగా దోషులుగా నిర్ధారించబడి శిక్షింపబడినారని భావించడానికి తగిన కారణాలను కనుగొనలేము.

దీని ప్రకారం అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడినాయి. అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడ్డాయి.